

eller Amtmanden, om de ville beskytte mine Træer. Nej; derimod kan jeg tage en Vogn og køre til Kongens Foged, og faa skrevet en Rekvizition og nedlagt Forbud, og faa respekterer forhaabentlig Vejinspektøren det. Men det var for øvrigt interessant at faa at vide, om en saadan Vejinspektør eller anden Bestillingsmand hører til de privilegerede Personer, der ere ud over Fogedforbud.

Men ogsaa i andre Henseender forundrede den højtærede Minister mig i Gaar, thi medens han paa den ene Side indskrænkede sig til Regeringshandling og Regeringen — det er Regeringen, der er hævet over Forbudet — saa udtalte han sig paa den anden Side anderledes ved sin Omtale af et Punkt; jeg havde gjort opmærksom paa, nemlig Forholdet mellem et Jærnbaneanlæg, der forestaas af Staten, af Generaldirektøren, af Overingeniøren eller andre kongelige Embedsmænd, og et privat Baneanlæg, der forestaas af private. Jeg udtrykte det kort ved, at hvad enten Manden hedder Tegner eller Røtke, forekom det mig at maatte være et, og til min store Forbavselse erklærede Ministeren sig enig deri. Han sagde, hvad der gælder ved Statsbaneanlægene, gælder selvfølgelig ogsaa for private Baner (Ministeren for offentlige Arbejder [Singerslev]: Det er ganske rigtigt). Jeg hører altsaa, at den højtærede Trafikminister ogsaa er enig deri. Altsaa, naar et privat Selskab faar Koncession paa Jærnbaneanlæg, og den private forestaar Anlægget selv eller ved en Entreprenør, og han saa gaar ind paa min Ejendom og giver sig til at grave og rode eller truer med det, saa har jeg ikke Lov til at nedlægge Forbud mod den private Mand! (Ministeren for offentlige Arbejder [Singerslev]: Det er ikke rigtigt. Det er ikke det, der er Tale om). Jo, undskyld, den, der nedlægges Forbud imod, er den, der bryder Freden, og det er den private Mand, der sætter Lægtehegnet op paa min Grund eller vil gøre andre Ulykker. Det er mod ham, jeg vil nedlægge Forbudet, for det er ham, der gør Ulykkerne. Nu mener den højtærede Minister, at selv om det er private Baner, der anlægges, saa skulle de dog ogsaa være sakrosante, fordi de staa i et vist Forhold til Loven, til Ministeren, fordi Ministeren har givet Lov til at gøre disse Ulykker, saa skal man ikke kunne møde op lige over for dem med et Fogedforbud. Hvis det nu skal være Teorien, saa trænger den virkelig til en nærmere Begrundelse; jeg troede dog i alt Fald hidtil, at det kun var offentlige Myndigheder, man tænkte paa, men nu hører jeg, at man i adskillige Tilfælde heller ikke

maa nedlægge Forbud mod private. Jeg fremhæver dette, thi efter den Maade, hvorpaa de ærede Minister, særlig den højtærede Justitsminister, talte i Gaar, er Konfusionen paa dette Punkt bleven endnu større, end den var i Forvejen.

Endnu er der blot et Punkt af den højtærede Justitsministers Foredrag i Gaar, som jeg ikke vil undlade at dvæle lidt ved. Den ærede Minister omtalte Forordningen af 6te April 1842 og gjorde opmærksom paa, at før Grundloven af 1849, og altsaa navnlig den Gang Forordningen af 1842 kom ud, kunde Domstolene ikke paafende Spørgsmaalet om Øvrighedsmyndighedens Grænser, og under den Forudsætning var Forordningen af 1842 skrevet, saa at der den Gang, i 1842, ikke kunde være Tale om Fogedforbud mod Øvrigheden; der kunde overhovedet ikke være Tale om at stride ind mod Embedsmænd efter Forordningen af 1842. Saa fremsatte den højtærede Justitsminister den Opfattelse, eller den juridiske Fortolkning, som for øvrigt allerede det ærede 12te kongevalgte Medlem (H. N. Hansen) har imødegaaet; at naar saa var, saa kan heller ikke nu den Dag i Dag Forordningen af 1842 komme til Anvendelse, hvor man staar lige over for en kongelig Embedsmand eller Myndighed. Dette er dog fuldstændig forkert. For at en Lov skal kunne træde i Kraft i de enkelte Tilfælde, altsaa ogsaa for at Forordningen af 6te April 1842 skal kunne træde i Kraft, maa naturligvis visse Forudsætninger være til Stede, det er rigtigt nok, og i 1842 kunde Forudsætningen om et Fogedforbud over for Myndighederne ikke være til Stede; men efter 1849, efter at den daværende Grundlovs § 77 har omkalfatret hele Forholdet og skaffet Muligheden til Veje, saa er selvfølgelig Forudsætningen for, at Forordningen af 1842 kan komme til Anvendelse, fuldstændig til Stede. Nu vil jeg sætte det Tilfælde, at jeg maatte har faaet en Højesteretsdom over en Myndighed, som gaar ud paa, at vedkommende Myndighed skal undlade noget — jeg begynder altsaa ikke med at gaa til Fogden, for det maa jeg jo ikke efter den ærede Justitsministers Mening, men jeg gaar til Retten; for derhen maa jeg jo gaa — Dommen gaar ud paa, at den eller den Myndighed — maatte den ærede Minister — ikke maa gøre det og det. Der staar saa i Forordningen af 6te April 1842 netop, hvorledes man skal gaa frem i saa Tilfælde, og der tales om, at man først skal gaa til Politiretten og saa Dom, og den, som ikke respekterer denne Dom og fremturer i sin Overhøjhed — saaledes staar der — kan man saa yderligere afklappet med Bøder;